

ที่ สศ ๐๐๐๑/ ๖๔๙

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐
อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๒ และ ๓ กทม. ๑๐๒๑๕

๖๔ กันยายน ๒๕๕๕

เรื่อง ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเรื่อง “ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน”

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เรื่อง “ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน” จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยคณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม ได้ดำเนินการศึกษาและรับฟังความเห็นในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืนจากทุกภาคส่วน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปเป็นความเห็นและข้อเสนอแนะเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๕๕ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๕ ได้พิจารณาผลการดำเนินงานของคณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรมในประเด็นดังกล่าว มีมติเห็นชอบให้จัดทำความเห็นและข้อเสนอแนะเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน เสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อประกอบการพิจารณากำหนดนโยบายของรัฐบาล โดยมีสาระสำคัญของความเห็นและข้อเสนอแนะสรุปได้ดังนี้

๑. มอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสำรวจและประเมินสถานการณ์หลังจากการปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำไปแล้วร้อยละ ๔๐ ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ และทบทวนนโยบายก่อน

๒. สนับสนุนให้สถาบันการเงินช่วยเหลือผู้ประกอบการด้านเงินทุนหมุนเวียนและแหล่งเงินทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้ประกอบการมีเงินทุนสำรองในการปรับปรุงกิจการ และเพื่อส่งเสริมให้มีการสร้างนวัตกรรมในแบรนด์สินค้าด้วย

๓. ปรับลดค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานแก่ผู้ประกอบการ อาทิ การให้คงไว้หรือชะลอการขึ้นค่า FT ค่าไฟฟ้า อย่างน้อยควรชะลอเวลาจนถึงสิ้นปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ปรับลดเงินประกันค่าไฟฟ้าสำหรับผู้ประกอบการที่ต้องจ่ายให้การไฟฟ้า และปรับลดอัตราค่าสาธารณูปโภคสำหรับผู้ประกอบการการผลิตที่มีการใช้สาธารณูปโภคอย่างมีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงต้นทุนของการผลิตสาธารณูปโภค

๔. หามาตรการรองรับแรงงานที่ตกงานจากผู้ประกอบการที่ต้องปิดกิจการหรือย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้าน โดยการหาอุตสาหกรรมใหม่รองรับ พร้อมทั้งสนับสนุนในการพัฒนาทักษะฝีมือในการเข้าสู่อุตสาหกรรมใหม่ด้วย และหากแรงงานดังกล่าวมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอสำหรับอุตสาหกรรมใหม่ รัฐบาลต้องสนับสนุนให้เป็นผู้ประกอบการรายย่อยต่างๆ ต่อไป

๕. เร่งรัดให้มีการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวเพิ่มเติมภายใต้ความสมดุลระหว่างการรักษาความมั่นคงภายในกับความต้องการแรงงาน โดยสนับสนุนการบริการแบบ One Stop Service ด้านแรงงาน และควรมาตรการป้องกันการโยกย้ายของแรงงานเหล่านั้นในภาคอุตสาหกรรมด้วย

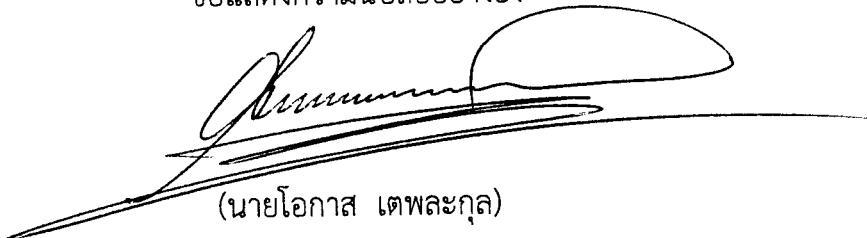
๖. สนับสนุนให้แรงงานต่างด้าวประเทศอื่นๆ เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพิ่มเติม เช่น อินโดนีเซีย ศรีลังกา อินเดีย และบังคลาเทศ เป็นต้น เพื่อให้มีการแข่งขันระหว่างแรงงานต่างด้าวด้วยกัน และเพิ่มทางเลือกให้ผู้ประกอบการ

๗. สนับสนุนให้ภาคเอกชนทั้งไทยและต่างประเทศลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมชายแดน ในลักษณะเขตการปลอดอากรตามกฎหมายศุลกากร (Customs Free Zone) เพื่ออำนวยความสะดวกและสิทธิประโยชน์ทางอากร และลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

๘. เจรจากับประเทศเพื่อนบ้าน โดยให้ผู้ประกอบการของไทยเข้าไปลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมของประเทศนั้นๆ ในลักษณะเขตการปลอดอากร และสนับสนุนให้มีการอำนวยความสะดวกแบบ One Stop Service ด้านการลงทุนในต่างประเทศ เพื่อเพิ่มโอกาสให้กับผู้ประกอบการ

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหากผลการพิจารณาเป็นประการใด ขอได้โปรดแจ้งให้ทราบในโอกาสแรกด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายโอกาส เตพลกุล)

ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำนักกิจการสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๓๑๙๙ ๐๘๔ ๔๓๘ ๖๓๖๕

โทรสาร ๐ ๒๑๔๓ ๙๗๑๒ - ๓

ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
เรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และ
แนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน

๑.ความเป็นมา

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทยเป็นอุตสาหกรรมที่มีการรู้จักอย่างกว้างขวางในเรื่องของความสามารถในการผลิต และยิ่งไปกว่านั้นอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยยังเป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยประเทศไทยถือว่าเป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมสิ่งทอที่ครบวงจร (ตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำที่เริ่มต้นจากกระบวนการผลิตสิ่งทอไปจนถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำ นั่นคือ การผลิตเครื่องนุ่งห่ม) มากกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียนด้วยกันเมื่อเทียบกับประเทศกัมพูชา ฟิลิปปินส์ และเวียดนาม

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มนับว่าเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญในระบบเศรษฐกิจของประเทศ ดังนี้

- เป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าการส่งออกมากกว่า ๒๐๐,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี โดยจัดอยู่ในอันดับที่ ๔ ของ GDP ภาคอุตสาหกรรม ซึ่งมีสัดส่วนโครงสร้างคิดเป็นร้อยละ ๑๐.๑
- มีการจ้างแรงงานมากถึง ๑ ล้านคนซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๒๐ ของการจ้างแรงงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิตทั้งหมดของไทย

สถานการณ์การบริหารจัดการในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี กฎระเบียบทางการค้า และสภาพแวดล้อมของโลก ส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมต้องประสบกับปัญหาจากปัจจัยเสี่ยงหลายอย่าง อาทิ การเปิดการค้าเสรี ความไม่แน่นอนของอัตราแลกเปลี่ยน เทคโนโลยีทางการผลิตและการสื่อสารที่มีผลกระทบต่อความอยู่รอดของอุตสาหกรรม การได้รับผลกระทบจากปัญหาอุทกภัยหรือภัยพิบัติทางธรรมชาติในหลายพื้นที่ การขาดแคลนแรงงาน ค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น วัตถุดิบราคาแพง เป็นต้น

สำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น (Intensive Labour) ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวกับแรงงาน ได้แก่ ภาวะขาดแคลนแรงงานพื้นฐานและแรงงานเชิงทักษะ ตลอดจนค่าจ้างแรงงานที่สูงขึ้น จะส่งผลกระทบต่อการค้าเสรีอย่างชัดเจน โดยเฉพาะนโยบายภาครัฐที่มีการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ บาท

ต่อวัน ถือเป็นนโยบายที่ส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก เพราะหมายถึงต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการต้องหาทางปรับตัวเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ อาทิ พิจารณาย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านที่มีค่าจ้างแรงงานต่ำกว่า เป็นต้น อย่างไรก็ตามความสามารถในการปรับตัวต้องขึ้นอยู่กับลักษณะโครงสร้างการผลิตด้วย ซึ่งผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่สามารถย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้อาจจำเป็นต้องปิดกิจการในที่สุด

ดังนั้น คณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จึงได้จัดสัมมนาระดมความคิดเห็นร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนจัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการ โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประมวลผล ในการจัดทำความเห็นและข้อเสนอแนะ เพื่อนำเสนอต่อสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

๒. วิธีการศึกษาและการดำเนินงาน

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยคณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม ได้ดำเนินการศึกษาและจัดสัมมนาระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนจัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการ โดยนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประมวลผล เพื่อจัดทำความเห็นและข้อเสนอแนะเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

๒.๑ ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร บทความวิจัย และเว็บไซต์ขององค์กรที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสัมภาษณ์ผู้มีประสบการณ์ในวงการอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เพื่อเป็นแนวทางนำมาสร้างข้อคำถามของแบบสอบถาม

๒.๒ การสัมมนาเรื่อง “การอยู่รอดของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยกับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อธุรกิจ” โดยหารือร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ณ ห้องประชุม ๑ ชั้น ๓ สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๒.๓ การศึกษาดูงานต่างประเทศเรื่อง ระบบเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนในสหภาพยุโรป เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community :

AEC) กรณีศึกษา : สมาพันธ์รัฐสวิส สาธารณรัฐออสเตรเลีย และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี ระหว่างวันที่ ๑๘ - ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕

๒.๔ การศึกษาดูงานเรื่อง ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน ณ บริษัท ที.เค. การ์เมนท์ จำกัด เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๒.๕ การสำรวจวิจัยโดยใช้แบบสอบถามกับทางผู้ประกอบการจำนวน ๘๑ ราย โดยคณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามแบ่งเป็น ๔ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ ลักษณะทางธุรกิจของผู้ประกอบการ โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ส่วนที่ ๒ ความคิดเห็นต่อระดับความสำคัญของปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจที่ส่งผลกระทบต่อการค้าในธุรกิจ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น ๕ ระดับ ดังนี้

<u>ระดับผลกระทบ</u>	<u>ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ</u>
น้อยที่สุด	กำหนดให้มีค่าเท่ากับ ๑ คะแนน
น้อย	กำหนดให้มีค่าเท่ากับ ๒ คะแนน
ปานกลาง	กำหนดให้มีค่าเท่ากับ ๓ คะแนน
มาก	กำหนดให้มีค่าเท่ากับ ๔ คะแนน
มากที่สุด	กำหนดให้มีค่าเท่ากับ ๕ คะแนน

และใช้เกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยค่าของผลกระทบ กำหนดเป็นช่วงคะแนน ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ยของระดับผลกระทบ ๑.๐๐ - ๑.๘๐ แปลความว่า มีผลกระทบน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยของระดับผลกระทบ ๑.๘๑ - ๒.๖๐ แปลความว่า มีผลกระทบน้อย

ค่าเฉลี่ยของระดับผลกระทบ ๒.๖๑ - ๓.๔๐ แปลความว่า มีผลกระทบปานกลาง

ค่าเฉลี่ยของระดับผลกระทบ ๓.๔๑ - ๔.๒๐ แปลความว่า มีผลกระทบมาก

ค่าเฉลี่ยของระดับผลกระทบ ๔.๒๑ - ๕.๐๐ แปลความว่า มีผลกระทบมากที่สุด

ส่วนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวโน้มการปรับตัวของผู้ประกอบการ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ส่วนที่ ๔ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

๒.๖ การประชุมคณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษา การสัมมนา ข้อเท็จจริง และข้อมูลผู้ประกอบการมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประมวลผล เพื่อพิจารณาการจัดทำความเห็นและข้อเสนอแนะ

๓. สารระสำคัญและข้อวิเคราะห์

๓.๑ สารระสำคัญ

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทยถือว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการพัฒนามาก เป็นที่ยอมรับทั้งในและต่างประเทศ โดยมีรัฐบาลเป็นตัวผลักดันและส่งเสริมให้อุตสาหกรรมสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล แต่ในสถานการณ์ปัจจุบันผู้ผลิตและผู้ส่งออกของไทยต้องเผชิญกับปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการค้าดำเนินธุรกิจ ได้แก่

๓.๑.๑ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศโดยจะเห็นได้ชัดเจนจากการนำเข้าสินค้าฝ้าย เนื่องจากประเทศไทยมีวัตถุดิบฝ้ายเป็นสัดส่วนที่น้อยกว่าความต้องการโดยผลผลิตฝ้ายในประเทศลดลง เนื่องจากประสบกับปัญหาเกี่ยวกับโรคมมลง

๓.๑.๒ ต้นทุนการผลิตในประเทศไทยสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ซึ่งไทยมีการเก็บภาษีในการนำเข้าวัตถุดิบสูง อีกทั้งยังมีค่าจ้างและเงินเดือนแรงงานสูงกว่าประเทศอื่นในภูมิภาค

๓.๑.๓ อุตสาหกรรมสิ่งทอยังขาดแคลนแรงงานเชิงทักษะ โดยเฉพาะวิศวกร นักเคมี และดีไซด์เนอร์ ซึ่งเป็นข้อจำกัดในการพัฒนาศักยภาพการผลิตสินค้าเพื่อส่งออกสู่ตลาดโลก ส่งผลให้ผู้ประกอบการต้องจ้างชาวต่างชาติที่มีทักษะความสามารถมาให้ความรู้และพัฒนาโรงงานให้มีประสิทธิภาพ

๓.๑.๔ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มถือว่ามีแนวโน้มการส่งออกที่ดีติดต่อกันหลายปี แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ไทยได้มีการพึ่งตลาดในการส่งออกกับประเทศหลักมากเกินไป โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ดังนั้นจึงได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจถดถอยในประเทศสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป อีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อ

ความไม่แน่นอนในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทยในตลาดต่างประเทศนั้นก็คือ ปัญหาความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน

ดังนั้น เพื่อความอยู่รอดในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ และเพื่อให้เกิดการปรับตัวและพัฒนาอย่างต่อเนื่องในภาคอุตสาหกรรม หน่วยงานทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะภาครัฐควรเร่งหาทางออกและให้ความช่วยเหลือภาคอุตสาหกรรมให้มีความคล่องตัวในการดำเนินธุรกิจ และขับเคลื่อนได้อย่างต่อเนื่องด้วย

๓.๒ ข้อวิเคราะห์

กรอบในการพิจารณาปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางธุรกิจที่มีผลต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีทั้งหมด ๕ ด้าน ดังนี้

- ๓.๒.๑ นโยบายภาครัฐ ซึ่งประกอบด้วย
 - (๑) ค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ บาทต่อวัน
 - (๒) เงินเดือนขั้นต่ำสำหรับวุฒิปริญญาตรี ๑๕,๐๐๐ บาท
- ๓.๒.๒ ปัจจัยการผลิต ซึ่งประกอบด้วย
 - (๑) วัตถุดิบนำเข้า
 - (๒) แรงงาน
 - (๓) ต้นทุนวัตถุดิบ
 - (๔) อัตราแลกเปลี่ยน
 - (๕) แหล่งเงินทุน
- ๓.๒.๓ อุปสงค์เครื่องนุ่งห่ม ซึ่งประกอบด้วย
 - (๑) อุปสงค์ภายในประเทศ
 - (๒) อุปสงค์ในต่างประเทศ
 - (๓) คุณภาพสินค้า
- ๓.๒.๔ บริบทด้านกลยุทธ์และการแข่งขัน ซึ่งประกอบด้วย
 - (๑) การรวมกลุ่มภายในอุตสาหกรรม
 - (๒) การแข่งขันจากประเทศที่มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่า
 - (๓) การพัฒนากระบวนการผลิต และการตลาด
 - (๔) การสร้างแบรนด์
 - (๕) การแข่งขันหาแรงงาน

๓.๒.๕ อุตสาหกรรมเชื่อมโยงและสนับสนุน ซึ่งประกอบด้วย

- (๑) อุตสาหกรรมสิ่งทอต้นน้ำ
- (๒) บริการโลจิสติกส์
- (๓) ความร่วมมือในภาคอุตสาหกรรม

๓.๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์และการนำเสนอผลการสำรวจวิจัยเรื่อง “ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน” โดยนำเสนอในรูปแบบของคำบรรยายและตารางแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ภาคผนวก) สรุปได้ดังนี้

๓.๓.๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางธุรกิจของผู้ประกอบการ ปรากฏผลดังภาคผนวก ตารางที่ ๑ พบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจแบบรับจ้างผลิตสินค้าให้กับแบรนด์ต่างๆ ตามแบบที่ลูกค้ากำหนด (Original Equipment Manufacturer : OEM) และแบบรับจ้างออกแบบและผลิตสินค้าให้ลูกค้า (Original Design Manufacturer : ODM) โดยมียอดขายต่อปีมากกว่า ๑๐๐ ล้านบาท มีการจ้างงานตั้งแต่ ๒๐๐ คนขึ้นไป และผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลัก

๓.๓.๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อผลกระทบจากปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจทั้ง ๕ ด้าน ปรากฏผลดังภาคผนวก ตารางที่ ๒ - ๖ ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

(๑) **นโยบายภาครัฐ (Government Policy)** พบว่า โดยภาพรวมผลกระทบอยู่ในระดับปานกลางถึงมากที่สุด ซึ่งลำดับการส่งผลกระทบจากมากไปน้อย ๓ ลำดับแรก ได้แก่ นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ ๓๐๐ บาท (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๘) นโยบายเงินเดือนปริญญาตรี ๑๕,๐๐๐ บาท (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๐) และการเปิดเสรีการลงทุนภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๕๒) ตามลำดับ แสดงว่า การปรับเพิ่มค่าจ้างแรงงานของรัฐบาลเป็นนโยบายภาครัฐมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มสูงมาก ซึ่งหมายถึงต้นทุนการผลิตที่มากขึ้นด้วย

(๒) **เงื่อนไขของปัจจัยการผลิต (Factor Condition)** พบว่า โดยภาพรวมผลกระทบอยู่ในระดับปานกลางถึงมากที่สุด ซึ่งลำดับการส่งผลกระทบจากมากไปน้อย ๓ ลำดับแรก ได้แก่ ความไม่เพียงพอของปริมาณแรงงานในภาคอุตสาหกรรม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๗) ความต้องการในเชิงทักษะของแรงงาน (Skill Requirement) (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๔) และอัตรา

ค่าจ้างแรงงานสูงกว่าเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่งสูงกว่า ๓๐% ม(ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๓) ตามลำดับ แสดงว่า ปัจจัยการผลิตที่เกี่ยวข้องกับแรงงานค่อนข้างวิกฤตมากในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น ทำให้มีความต้องการในส่วนองแรงงานต่างด้าวมากขึ้น

(๓) เงื่อนไขทางด้านอุปสงค์ (Demand Condition) พบว่า โดยภาพรวมผลกระทบอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก ซึ่งลำดับการส่งผลกระทบจากมากไปน้อย ได้แก่ ความต้องการของการสั่งซื้อสินค้าต่างประเทศลดลง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙) ผู้บริโภคให้ความสำคัญต่อคุณภาพของสินค้านำเข้ามากขึ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๔๔) และความต้องการของการสั่งซื้อสินค้าภายในประเทศลดลง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๐๒) ตามลำดับ แสดงว่า อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยซึ่งผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลักนั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่คำนึงถึงความต้องการสั่งซื้อจากต่างประเทศ และการให้ความสำคัญด้านคุณภาพสินค้าของผู้บริโภค โดยจะมีผลโดยตรงต่อมูลค่าการส่งออก

(๔) บริบทของการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ (Firm Strategy, Structure and Rivalry) พบว่า โดยภาพรวมผลกระทบอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก ซึ่งลำดับการส่งผลกระทบจากมากไปน้อย ๓ ลำดับแรก ได้แก่ การยอมรับของลูกค้าต่อการปรับราคาเพิ่มขึ้นยังมีน้อย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๙๖) การแข่งขันจากประเทศที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๙๔) และการแข่งขันระหว่างผู้ประกอบการภายในประเทศในการหาแรงงานที่มีศักยภาพในการประกอบการที่ดีกว่า (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๕๖) แสดงว่า ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจะแข่งขันกันในตลาดด้านราคาเป็นสำคัญ โดยลูกค้าจะไม่ยอมรับถ้ามีการปรับราคาสินค้าขึ้น ทั้งนี้ การแข่งขันในตลาดจะถูกกำหนดโดยประเทศที่มีต้นทุนการผลิตต่ำกว่า

(๕) อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนกัน (Related and Supporting Industries) พบว่า โดยภาพรวมผลกระทบอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก ซึ่งลำดับการส่งผลกระทบจากมากไปน้อย ๓ ลำดับแรก ได้แก่ ความสามารถในการผลิตสิ่งทอต้นน้ำในประเทศของผลิตภัณฑ์ที่ผลิต (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๕๘) Logistics ในเชิงการขนส่งวัตถุดิบและสินค้า (ด้านต้นทุนและระยะเวลา) ของประเทศไทยดีกว่าเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่ง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๕๑) และความร่วมมือภายในอุตสาหกรรม สมาคมอุตสาหกรรมและมูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๕๑) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์กรอบปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจทั้ง ๕ ด้าน สรุปได้ว่า ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการในระดับปานกลางถึงมากที่สุด โดยปัจจัยที่เกี่ยวกับเรื่องแรงงานจะส่งผลกระทบต่อมากที่สุด ได้แก่ นโยบายการปรับเพิ่มค่าจ้างแรงงาน ความไม่เพียงพอของปริมาณแรงงานในภาคอุตสาหกรรม และการขาดแคลนแรงงานเชิงทักษะ

๓.๓.๓ **ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการ** ปรากฏผลดังภาคผนวก ตารางที่ ๗ พบว่า ข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการมากที่สุด ๓ ลำดับแรก ได้แก่ ต้นทุนแรงงานสูง การขาดแคลนแรงงานทักษะ และการขาดแคลนแหล่งเงินทุนในการขยายกิจการ ตามลำดับ

๓.๓.๔ **ความต้องการของผู้ประกอบการในเรื่องความช่วยเหลือจากภาครัฐ** ปรากฏผลดังภาคผนวก ตารางที่ ๘ พบว่า ความต้องการของผู้ประกอบการในเรื่องความช่วยเหลือจากภาครัฐมากที่สุด ๓ ลำดับแรก ได้แก่ การผ่อนผันการขึ้นค่าแรงเป็นแบบขั้นบันไดในระยะเวลา ๓ ปี (สัดส่วนร้อยละ ๗๙.๑) ลดการจ่ายประกันสังคม และเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ (Soft Loan) ตามลำดับ

๔. ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาฯ

จากข้อวิเคราะห์ข้างต้น สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยคณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม มีความเห็นและข้อเสนอแนะให้รัฐบาลดำเนินการ ดังนี้

๔.๑ มอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสำรวจและประเมินสถานการณ์หลังจากการปรับเพิ่มค่าแรงขั้นต่ำไปแล้วร้อยละ ๔๐ ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ และทบทวนนโยบายก่อนการดำเนินการครั้งต่อไป อย่างน้อยควรชะลอการปรับครั้งต่อไปในอีก ๓ ปีข้างหน้า (สิ้นปี พ.ศ. ๒๕๕๘)

๔.๒ สนับสนุนให้สถาบันการเงินช่วยเหลือผู้ประกอบการด้านเงินทุนหมุนเวียนและแหล่งเงินทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้ประกอบการมีเงินทุนสำรองในการปรับปรุงกิจการ และเพื่อส่งเสริมให้มีการสร้างนวัตกรรมในแบรนด์สินค้าด้วย

๔.๓ ปรับลดค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานแก่ผู้ประกอบการ อาทิ การให้คงไว้หรือชะลอการขึ้นค่า FT ค่าไฟฟ้า อย่างน้อยควรชะลอเวลาจนถึงสิ้นปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ปรับลดเงินประกันค่าไฟฟ้าสำหรับผู้ประกอบการที่ต้องจ่ายให้กับการไฟฟ้า และปรับลดอัตราค่าสาธารณูปโภคสำหรับผู้ประกอบการการผลิตที่มีการใช้สาธารณูปโภคอย่างมีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงต้นทุนของการผลิต สาธารณูปโภค

๔.๔ หามาตรการรองรับแรงงานที่ตกงานจากผู้ประกอบการที่ต้องปิดกิจการหรือย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้าน โดยการหาอุตสาหกรรมใหม่รองรับ พร้อมทั้งสนับสนุนในการพัฒนาทักษะฝีมือในการเข้าสู่อุตสาหกรรมใหม่ด้วย และหากแรงงานดังกล่าวมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอสำหรับอุตสาหกรรมใหม่ รัฐบาลต้องสนับสนุนให้เป็นผู้ประกอบการรายย่อยต่างๆ ต่อไป

๔.๕ เร่งรัดให้มีการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวเพิ่มเติมภายใต้ความสมดุลระหว่างการรักษาความมั่นคงภายในกับความต้องการแรงงาน โดยสนับสนุนการบริการแบบ One Stop Service ด้านแรงงาน และควรมาตรการป้องกันการโยกย้ายของแรงงานเหล่านั้นในภาคอุตสาหกรรมด้วย

๔.๖ สนับสนุนให้แรงงานต่างด้าวประเทศอื่นๆ เข้ามาทำงานในประเทศไทยเพิ่มเติม เช่น อินโดนีเซีย ศรีลังกา อินเดีย และบังคลาเทศ เป็นต้น เพื่อให้มีการแข่งขันระหว่างแรงงานต่างด้าวด้วยกัน และเพิ่มทางเลือกให้ผู้ประกอบการ

๔.๗ สนับสนุนให้ภาคเอกชนทั้งไทยและต่างประเทศลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมชายแดน ในลักษณะเขตการปลอดอากรตามกฎหมายศุลกากร (Customs Free Zone) เพื่ออำนวยความสะดวกและสิทธิประโยชน์ทางอากร และลดปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

๔.๘ เจรจากับประเทศเพื่อนบ้าน โดยให้ผู้ประกอบการของไทยเข้าไปลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมของประเทศนั้นๆ ในลักษณะเขตการปลอดอากร และสนับสนุนให้มีการอำนวยความสะดวกแบบ One Stop Service ด้านการลงทุนในต่างประเทศ เพื่อเพิ่มโอกาสให้กับผู้ประกอบการ

ภาคผนวก

ผลการสำรวจวิจัยเรื่อง “ปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแนวทางการสนับสนุนจากภาครัฐเพื่อความยั่งยืน” จากการใช้แบบสอบถามกับผู้ประกอบการจำนวน ๘๑ ราย โดยคณะทำงานอุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม มีลำดับการนำเสนอทั้งหมด ๔ ข้อ ดังนี้

๑. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางธุรกิจของผู้ประกอบการ ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ ลักษณะทางธุรกิจของผู้ประกอบการ

ลักษณะทางธุรกิจของผู้ประกอบการ	จำนวนผู้ประกอบการ (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
<u>ตำแหน่งของผู้ตอบแบบสอบถาม</u>		
เจ้าของกิจการ	๓๐	๓๗.๐
ผู้บริหารระดับกลาง	๒๐	๒๔.๗
ผู้บริหารระดับสูง	๒๘	๓๔.๖
อื่นๆ	๓	๓.๗
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>ประเภทของกิจการ</u>		
บริษัทจำกัด	๖๙	๘๕.๒
บริษัทจำกัด (มหาชน)	๗	๘.๖
ห้างหุ้นส่วน จำกัด	๔	๔.๙
ห้างหุ้นส่วน	๑	๑.๒
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>รูปแบบของกิจการ</u>		
การรับจ้างผลิต (OEM)	๓๗	๔๕.๗
การรับจ้างออกแบบและผลิต (ODM)	๙	๑๑.๑
การผลิตเพื่อขายในตราสินค้าของตนเอง (OBM)	๒	๒.๕
อื่นๆ	๖	๗.๔
ทั้ง OEM+ODM+OBM	๑๓	๑๖.๐
OEM+ODM	๑๐	๑๒.๓
OEM+OBM	๔	๔.๙
รวม	๘๑	๑๐๐

ลักษณะทางธุรกิจของผู้ประกอบการ	จำนวน ผู้ประกอบการ (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
<u>ที่ตั้งของกิจการ</u>		
ไม่อยู่ในนิคม/เขต/สวนอุตสาหกรรม	๗๗	๙๕.๑
อยู่ในนิคม/เขต/สวนอุตสาหกรรม	๔	๔.๙
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>การรับการส่งเสริมจาก BOI</u>		
ไม่ได้ขอ BOI	๔๓	๕๓.๑
ไม่ได้รับ BOI	๙	๑๑.๑
ได้รับ BOI	๒๙	๓๕.๘
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>การส่งออก</u>		
ส่งออก	๗๐	๘๖.๔
ไม่ได้ส่งออก	๑๑	๑๓.๖
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>ระยะเวลาการดำเนินงาน</u>		
๑-๑๐ ปี	๑๔	๑๗.๓
๑๑-๒๐ ปี	๒๔	๒๙.๖
๒๑-๓๐ ปี	๒๒	๒๗.๒
๓๑-๔๐ ปี	๑๗	๒๑.๐
๔๐ ปี ขึ้นไป	๔	๔.๙
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>ยอดขายต่อปี</u>		
ต่ำกว่า ๕๐ ล้านบาท	๘	๙.๙
๕๐ - ๙๙.๙ ล้านบาท	๑๓	๑๖.๐
๑๐๐ - ๔๙๙.๙ ล้านบาท	๓๓	๔๐.๗
๕๐๐ - ๙๙๙.๙ ล้านบาท	๑๕	๑๘.๕
๑๐๐๐ - ๓,๐๐๐ ล้านบาท	๘	๙.๙
มากกว่า ๓,๐๐๐ ล้านบาท	๔	๔.๙
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>สินทรัพย์ถาวรไม่รวมค่าที่ดินมูลค่า</u>		
ไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท	๓๓	๔๐.๗
มากกว่า ๕๐ ล้านบาท แต่ไม่เกิน ๒๐๐ ล้านบาท	๒๙	๓๕.๘
มากกว่า ๒๐๐ ล้านบาท	๑๙	๒๓.๕
รวม	๘๑	๑๐๐

ลักษณะทางธุรกิจของผู้ประกอบการ	จำนวน ผู้ประกอบการ (ราย)	สัดส่วน (ร้อยละ)
<u>จำนวนพนักงาน</u>		
๑-๒๐๐	๒๐	๒๔.๗
๒๐๑-๔๐๐	๑๖	๑๙.๘
๔๐๑-๖๐๐	๑๐	๑๒.๓
๖๐๑-๘๐๐	๙	๑๑.๑
๘๐๑-๑๐๐๐	๒	๒.๕
๑๐๐๐ คนขึ้นไป	๒๔	๒๙.๕
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>การจ้างแรงงานต่างชาติ</u>		
มีการจ้างแรงงานต่างชาติ	๔๓	๕๓.๑
ไม่มีการจ้างแรงงานต่างชาติ	๓๘	๔๖.๙
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>อัตราการเข้าออกของพนักงาน</u>		
น้อยกว่า ๕ %	๑๕	๑๘.๕
๕ - ๑๐ %	๓๖	๔๔.๔
๑๑ - ๑๕ %	๑๒	๑๔.๘
๑๖ - ๒๐ %	๗	๘.๖
๒๑ - ๒๕ %	๔	๔.๙
๒๖ - ๓๐ %	๔	๔.๙
มากกว่า ๓๐ %	๓	๓.๗
รวม	๘๑	๑๐๐
<u>การนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ</u>		
มีการนำเข้า	๖๒	๗๖.๕
ไม่มีการนำเข้า	๑๙	๒๓.๕
รวม	๘๑	๑๐๐

๒. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความสำคัญของปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจ ผลการวิเคราะห์ แสดงดังตารางที่ ๒ - ๖

ตารางที่ ๒ ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านนโยบายภาครัฐ

ลำดับ ความสำคัญ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบ	ค่าเฉลี่ยของ ระดับผลกระทบ	แปลความว่า
๑	นโยบายค่าจ้างขั้นต่ำ ๓๐๐ บาท	๔.๖๘	มีผลกระทบมากที่สุด
๒	นโยบายเงินเดือนปริญญาตรี ๑๕,๐๐๐ บาท	๔.๑๐	มีผลกระทบมาก
๓	การเปิดเสรีการลงทุนภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน (AEC)	๓.๕๒	มีผลกระทบมาก
๔	ภาษ้นำเข้าวัตถุดิบเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง ที่สำคัญ เช่น อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์	๓.๓๐	มีผลกระทบปานกลาง
๕	บทบาทของสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมลิงทอมมีส่วน สนับสนุนอุตสาหกรรม	๓.๑๑	มีผลกระทบปานกลาง

ตารางที่ ๓ ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านเงื่อนไขของปัจจัยการผลิต

ลำดับ ความสำคัญ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบ	ค่าเฉลี่ยของ ระดับผลกระทบ	แปลความว่า
๑	ความไม่เพียงพอของปริมาณแรงงานใน ภาคอุตสาหกรรม	๔.๖๗	มีผลกระทบมากที่สุด
๒	ความต้องการใช้เชิงทักษะของแรงงาน (Skill Requirement)	๔.๑๔	มีผลกระทบมาก
๓	หากอัตราค่าจ้างแรงงานสูงกว่า เมื่อเทียบกับ ประเทศคู่แข่งประมาณ ๑๐ - ๓๐%	๔.๑๓	มีผลกระทบมาก
๔	การเข้าออก (Turnover) ของแรงงานมีสูง	๔.๐๙	มีผลกระทบมาก
๕	ต้นทุนของปัจจัยการผลิตด้านวัตถุดิบ	๓.๘๘	มีผลกระทบมาก
๖	ความต้องการใช้แรงงานต่างด้าวเพิ่มขึ้น	๓.๘๑	มีผลกระทบมาก
๗	อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทเมื่อเทียบกับอัตรา แลกเปลี่ยนของประเทศคู่แข่ง	๓.๗๕	มีผลกระทบมาก
๘	ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนยากขึ้น	๓.๒๐	มีผลกระทบปานกลาง
๙	การพึ่งพาวัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศน้อยลง	๓.๑๑	มีผลกระทบปานกลาง

ตารางที่ ๔ ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านเงื่อนไขทางด้านอุปสงค์

ลำดับ ความสำคัญ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบ	ค่าเฉลี่ยของ ระดับผลกระทบ	แปลความว่า
๑	ความต้องการของการสั่งซื้อสินค้าต่างประเทศลดลง	๓.๘๙	มีผลกระทบมาก
๒	ผู้บริโภคให้ความสำคัญต่อคุณภาพของสินค้ามากขึ้น	๓.๔๔	มีผลกระทบมาก
๓	ความต้องการของการสั่งซื้อสินค้าภายในประเทศลดลง	๓.๐๒	มีผลกระทบปานกลาง

ตารางที่ ๕ ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านบริบทของการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ

ลำดับ ความสำคัญ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบ	ค่าเฉลี่ยของ ระดับผลกระทบ	แปลความว่า
๑	การยอมรับของลูกค้าต่อการปรับราคาเพิ่มขึ้นยังมีน้อย	๓.๙๖	มีผลกระทบมาก
๒	การแข่งขันจากประเทศที่มีต้นทุนการผลิตต่ำ	๓.๙๔	มีผลกระทบมาก
๓	การแข่งขันระหว่างผู้ประกอบการภายในประเทศในการหาแรงงานที่มีศักยภาพในการประกอบการที่ดีกว่า	๓.๕๖	มีผลกระทบมาก
๔	การพัฒนาด้านกระบวนการผลิต การตลาดยังมีน้อย	๓.๓๘	มีผลกระทบปานกลาง
๕	การแข่งขันด้านการตลาดของผู้ประกอบการภายในประเทศที่รุนแรง	๓.๓๒	มีผลกระทบปานกลาง
๖	การสร้างแบรนด์ของตนเองยังมีน้อย	๓.๑๕	มีผลกระทบปานกลาง
๗	มีการรวมกลุ่มช่วยเหลือกันภายในอุตสาหกรรมอย่างเข้มแข็ง ทำให้ต้นทุนในการพัฒนาต่ำลง	๓.๐๑	มีผลกระทบปานกลาง

ตารางที่ ๖ ความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องและสนับสนุน

ลำดับ ความสำคัญ	ปัจจัยที่ส่งผลกระทบ	ค่าเฉลี่ยของ ระดับผลกระทบ	แปลความว่า
๑	ความสามารถในการผลิตสิ่งทอต้นน้ำในประเทศ ของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตเพิ่มขึ้น	๓.๕๘	มีผลกระทบมาก
๒	Logistics ในเชิงการขนส่งวัตถุดิบและสินค้า สำเร็จรูป (ด้านต้นทุนและระยะเวลา) ของ ประเทศไทยดีกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศ คู่แข่ง	๓.๕๑	มีผลกระทบมาก
๓	ความร่วมมือภายในอุตสาหกรรม สมาคม อุตสาหกรรมและมูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรม	๓.๕๑	มีผลกระทบมาก
๔	ปริมาณการผลิตสิ่งทอต้นน้ำที่เพียงพอกับความ ต้องการ	๓.๓๓	มีผลกระทบปานกลาง

๓. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคอันดับแรกในการดำเนินธุรกิจ
ผลการวิเคราะห์ แสดงดังตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคอันดับแรกในการดำเนินธุรกิจ

ลำดับ ความสำคัญ	ข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคอันดับแรก	จำนวนผู้ประกอบการ (ความถี่)	
		ราย	ร้อยละ
๑	ต้นทุนแรงงานสูง	๓๔	๔๒.๐
๒	การขาดแคลนแรงงานทักษะ	๑๒	๑๔.๘
๓	ขาดแคลนแหล่งเงินทุนในการขยายกิจการ	๑๐	๑๒.๕
๔	จำนวนบุคลากรไม่เพียงพอต่อการขยายไปต่างประเทศ	๙	๑๑.๑
๕	บุคลากรในบริษัทขาดประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจใน ต่างประเทศ	๙	๑๑.๑
๖	ขาดการสนับสนุนจากรัฐบาลของประเทศที่จะเข้าไปลงทุน	๖	๗.๕
๗	ขาดการสนับสนุนจากรัฐบาลไทย	๑	๑.๒
รวม		๘๑	๑๐๐

๔. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐ ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ ๘

ตารางที่ ๘ ความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐอันดับแรก

ลำดับ ความสำคัญ	ความต้องการความช่วยเหลือจากภาครัฐอันดับแรก	จำนวนผู้ประกอบการ (ความถี่)	
		ราย	ร้อยละ
๑	ผ่อนผันการขึ้นค่าแรงเป็นขั้นบันไดในระยะเวลา ๓ ปี	๖๔	๗๙.๑
๒	ลดการจ่ายประกันสังคม	๔	๕.๙
๓	ให้เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ (Soft Loan)	๔	๕.๙
๔	ลดหย่อนอัตราภาษีนิติบุคคลสำหรับธุรกิจ SMEs	๓	๓.๗
๕	ลดค่าใช้จ่ายสาธารณูปโภค	๒	๒.๕
๖	คู่มือขอขดเชยส่วนต่างค่าแรงในระยะเริ่มต้น	๒	๒.๕
๗	ความช่วยเหลือในการย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศ	๑	๑.๒
๘	จัดหาสถานที่ให้เช่าเพื่อย้ายฐานการผลิตและต้องการย้าย ฐานการผลิตไปต่างประเทศ	๑	๑.๒
รวม		๘๑	๑๐๐